

Nr 52

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående försäljning av vissa under tullverkets förvaltning stående fastigheter i Haparanda stad; given Stockholms slott den 25 januari 1957.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla det förslag, om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

GUSTAF ADOLF

G. E. Sträng

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen hemställes om riksdagens medgivande att till Haparanda stad för en köpeskilling av 84 900 kronor försälja de under tullverkets förvaltning stående fastigheterna Gripen nr 1 och stadsäga nr 121, Nedre tullhuset i staden.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 25 januari 1957.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden ZETTERBERG, TORSTEN NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, ANDERSSON, NORUP, PERSSON, HJALMAR NILSON, LINDELL, NORDENSTAM, LINDSTRÖM, LANGE, LINDHOLM.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Sträng, anmäler fråga om försäljning av vissa under tullverkets förvaltning stående fastigheter i Haparanda stad och anför därvid följande.

Generaltullstyrelsen har i skrivelse den 11 december 1956 meddelat, att drätselkammaren i Haparanda för stadens räkning hos styrelsen gjort framställning i syfte att få förvärva fastigheterna Gripen nr 1 och stadsäga nr 121, Nedre tullhuset i staden.

Ifrågavarande fastigheter omfattar två på ömse sidor om Storgatan i Haparanda belägna markområden jämte därå uppförda byggnader. Fastigheternas totala areal uppgår till mer än 7 000 kvadratmeter, men enär åtkomsthandlingar saknas råder oklarhet, huruvida tullverket kan anses vara ägare till mer än drygt 4 000 kvadratmeter. Från stadens sida har sedan lång tid hävdats lagfaren rätt till vissa delar av markområdena, men några bevis härför har icke kunnat företes. År 1913 erbjöd sig staden att till tullverket försälja vissa delar av de omstridda jordområdena och att överlåta stadens eventuella rätt till övriga delar av samma områden mot en köpeskilling i ett för allt av 1 000 kronor. Generaltullstyrelsen ansåg sig dock icke kunna antaga erbjudandet med hänsyn till att tillförlitlig utredning angående äganderätten till ifrågavarande jordområden, av vilka tullverket sedan lång tid tillbaka var i besittning, icke syntes kunna åstadkommas och att det i allt fall ansågs för tullverket förmånligare att försälja samtliga dess lägenheter i Haparanda än att till staden, vilken det åligger att tillhandahålla för tullförvaltningen erforderliga lokaler, utgiva det fordrade beloppet.

De å fastigheterna befintliga byggnaderna utgöres av två bostadshus, de s. k. övre och nedre tullgårdarna, och ett uthus. Övre tullgården uppfördes år 1834 och består av en tvåvånings träbyggnad. Denna undergick en genomgripande reparation och modernisering under åren 1932 och 1933 och kan anses vara i relativt gott skick. Bottenvåningen har tidigare inrymt

tjänstelokaler för tullkammaren i Haparanda. I enlighet med bestämmelserna om staden åvilande tullhusbyggnadsskyldighet uthyrdes lokalerna av tullverket till staden för nyssnämnda ändamål fram till november 1953, då en nyuppförd tullkamarbyggnad genom stadens försorg ställdes till tullverkets förfogande. Från denna tidpunkt disponeras lokalerna av en yrkes-skola. Våningen en trappa upp inrymmer en bostadslägenhet, vilken fram till juli 1956 använts såsom tjänstebostad för tullförvaltaren i Haparanda. Den nuvarande innehavaren av tjänsten har emellertid ordnat sin bostadsfråga på annat sätt och, då anledning icke heller förefinnes att ålägga annan befattningshavare tjänstebostadsvång, har även denna del av byggnaden numera uthyrts till staden. — Den nedre tullgården utgöres av en år 1830 uppförd träbyggnad, inrymmande en bottenvåning med två lägenheter och vissa rum, vilka tidigare använts såsom tjänstelokaler för tullkammarens bevakningspersonal men numera uthyres för verkstadsändamål, samt en oinredd vindsvåning. Byggnaden befinner sig i ett dåligt skick och, då det till följd av gällande stadsplan råder byggnadsförbud på ifrågavarande del av denna tomt, torde endast oundgängligen nödvändiga reparationer kunna genomföras.

Fastigheterna har vid 1952 års allmänna fastighetstaxering åsatts taxeringsvärden å tillhopa 79 500 kronor, varav å den förstnämnda fastigheten belöper 63 000 kronor och å den sistnämnda 16 500 kronor. Enligt ett den 26 juni 1956 dagtecknat instrument över värdering av fastigheterna — vilken värdering på framställning av generaltullstyrelsen verkstälts genom länsarkitektkontorets i Norrbottens län försorg — har fastigheternas saluvärde upptagits till 84 900 kronor.

Beträffande frågan om försäljning av fastigheterna har generaltullstyrelsen anfört följande.

Vid handläggningen av föreliggande framställning har styrelsen beaktat följande omständigheter, nämligen *att* fastigheterna ej längre är erforderliga för tullverket, liksom ej heller, enligt vad styrelsen kunnat inhämta, för annan statlig myndighets räkning; *att* omkostnaderna för drift och löpande underhåll för närvarande överstiger hyresintäkterna för byggnaderna; *samt att* det till följd av bristande tillgång på anslagsmedel under senare år delvis eftersatta underhållet inom en snar framtid kan väntas komma att föranleda omfattande och kostnadskrävande iståndsättningsarbeten, vilka i och för sig icke kan beräknas inverka främjande på fastigheternas räntabilitet. Det skulle därför, enligt styrelsens uppfattning, vara enbart till fördel, om fastigheterna kunde avyttras på för statsverket förmånliga villkor. Till följd av de oklara äganderättsförhållandena och det enligt gällande stadsplan rådande partiella byggnadsförbudet torde det icke löna sig att utbjuda fastigheterna på allmänna marknaden. De bästa möjligheterna att nyttiggöra fastigheterna torde uppkomma, om dessa överföres i stadens ägo. Haparanda stad har nu erbjudit sig att för fastigheterna erlagga en köpesumma av 84 900 kronor — motsvarande det i förenämnda värderingsinstrument angivna värdet — vilket med hänsyn till förevarande omständigheter får anses vara fördelaktigt för statsverket.

Under hänvisning till det sålunda anförda hemställer generaltullstyrelsen, att Kungl. Maj:t måtte hos riksdagen utverka medgivande till försälj-

ning av fastigheterna till Haparanda stad för nämnda köpeskilling, 84 900 kronor.

Departementschefen. Såsom av det anförda framgår synes ifrågavarande fastigheter icke längre vara erforderliga för tullverkets eller annan statlig myndighets behov. Med hänsyn härtill kan jag tillstyrka, att fastigheterna till den del de kan anses tillhöra tullverket enligt föreliggande hemställan försäljas. Det av länsarkitektkontoret i Norrbottens län å fastigheterna angivna sammanlagda värdet, 84 900 kronor, överensstämmer enligt vad jag under hand inhämtat med de taxeringsvärden vederbörande fastighetstaxeringsnämnd för 1957 års allmänna fastighetstaxering preliminärt åsatt fastigheterna. För försäljningen erfordras riksdagens medgivande. Beträffande formen för försäljningen står valet mellan att acceptera det av Haparanda stad avgivna köpeanbudet å 84 900 kronor och att låta utbjuda fastigheterna på offentlig auktion. En försäljning till staden skulle innebära den fördelen, att den oklarhet, som enligt vad förut sagts råder om fördelningen av tomtmarken mellan tullverket och staden, undanröjes. Då detta kan synas vara lämpligt och då stadens köpeanbud får betraktas som skäligt, tillstyrker jag, att anbudet godtages. Villkoren i övrigt för fastigheternas försäljning torde det få ankomma på Kungl Maj:t att bestämma.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva att ifrågavarande under tullverkets förvaltning stående fastigheter må försäljas till Haparanda stad för en köpeskilling av 84 900 kronor och på de villkor i övrigt, Kungl. Maj:t bestämmer.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar, skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Sven Brodén